

РЕШЕНИЕ

№ 55

гр. Перник, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ
РОМАН Т. НИКОЛОВ

при участието на секретаря ИВА Н. ЦВЕТКОВА
като разгледа докладваното от РОМАН Т. НИКОЛОВ Въззивно гражданско дело № 20211700500662 по описа за 2021 година

Образувано е по жалба вх. № 263086 от 04.10.2021 г. на Е. Д. К., с ЕГН: *****, с адрес: ****, подадена чрез процесуалния му представител, адв. А. Ц. от АК П., срещу Решение № 260144 от 04.08.2021 г. постановено по гр. дело № 181 по описа на Районен съд Радомир за 2021 г. в частта, с която са уважени предявените от „Мого България“ ООД, с ЕИК: 204009205, със седалище и адрес на управление: **** като е признато за установено по отношение на жалбоподателя, че дължи на ищцовото дружество сумата от 1539.44 лв. (хиляда петстотин тридесет и девет лева и четиридесет и четири стотинки) – незаплатена договорна лихва по лизингови вноски, включена в анюитетни вноски с падеж от 19.02.2020 г. до 19.06.2020 г. и сумата от 1032.12 лв. (хиляда тридесет и два лева и дванадесет стотинки) представляваща неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, ведно със законна лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на заявление по ч. гр. д. № 818 по описа на РС Радомир за 2020 г. – 09.10.2020 г. до изплащане на вземането. С обжалваното решение са присъдени и съдебни разноски.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакуваното решение в частта, с която Районния съд е присъдил договорената между страните възнаградителна лихва и договорената неустойка за предсрочно прекратяване на договора по вина на лизингодателя. Въззивникът твърди, че неправилно и в противоречие с доказателствата по делото първоинстанционния съд е приел, че договорът за лизинг е прекратен по вина на лизингополучателя – ответник, съответно той не дължи сумата 1032.12 лв. представляваща неустойка за прекратяване на договора по негова вина. На следващо място, според въззивника договорката за

заплащане на неустойка при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя е нищожна като противоречаща на добрите нрави и е неравноправна като уговорена в нарушение на приложимия чл. 143, т. 5 от ЗЗП. Твърди се също, че чл. 5 от договора за лизинг, в който е уговорена възнаградителна лихва е нищожен, тъй като тя е прекомерно висока. Навежда се твърдение, че тази лихва е уговорена в противоречие с добрите нрави, несправедлива е и създава условия за неоснователно обогатяване, като излиза извън възнаградителната и обезщетителна функция на задължението за заплащане на лихва.

При изложените оплаквания, въззивникът, чрез адв.Ц., моли за отмяна на атакуваното решение и постановяване на съдебен акт по същество, с който исковите претенции бъдат отхвърлени.

Ответното дружество „Мого България“ ООД представя отговор, в който мотивира становище за неоснователност на жалбата. Претендира съдебни разноски.

Окръжен съд Перник, след като обсъди доводите на страните намира следното:

При извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Въззивната жалба е допустима, а разгледана по същество, е частично основателна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Въззивният съд намира предявените по реда чл. 422 ГПК установителни искиове с правна квалификация чл. 124, ал. 1, вр. чл. 342 и сл. от ТЗ, чл. 92 ЗЗД и чл. 86 ЗДД за допустими. Установява се, че издадената заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 818 по описа на РС Радомир за 2020 г. е за идентични суми на предявените с исковата молба.

Предмет на разглеждане от настоящата инстанция е дължимостта на задължението за договорна (възнаградителна) лихва по процесния договор за финансов лизинг и за неустойка по чл. 15.5 от ОУ към договора за лизинг в случай на прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, доколкото по отношение дължимостта на останалите суми по договора, във въззивната жалба не се излагат конкретно мотивирани оплаквания, а както се посочи по-горе, според чл. 269 от ГПК, по правилността на атакуваното решение на първостепенния съд, окръжен съд е обвързан от посоченото в жалбата.

От приложените към делото доказателства се установява от фактическа страна, че страните са обвързани от договор за финансов лизинг № **** от 19.10.2018 г. По делото не се спори, че по силата на сключения договор на ответника е бил предоставен лизинговия обект: лек автомобил, марка „Ф.“, модел „Т.“, с рег. № **** и идентификационен номер на рама ****. Към договора са били приложени двустранно подписани от страните Общи условия и Тарифа към тях. Стойността на лизинга е с цена на МПС – 11 300 лв., като стойност на лизинг – 11 300 лв., като първоначалната вноска е 1860 лв., а главницата 9440 лв.. Срокът на договора, съгласно чл. 3, е бил уговорен за 84 месеца и изтича на 19.10.2025 г., съгласно приложения погасителен план, неразделна част от договора за финансов лизинг. Лизингополучателят е поел задължение да заплаща месечна вноска, както и да използва веща лично и по предназначение с грижа на добър стопанин. Съгласно приемо – предавателен протокол

от 19.10.2018 г., автомобилът е предоставен на лизингополучателя. Договорен е с фиксиран лихвен процент от 41.16 %, съответно размер на месечната вноса от 344.04 лв. По делото е установено, че лизингополучателя е заплатил авансова вноса и първоначални разходи по смисъла на приложимите Общи условия. На 26.05.2020 г. бил извършен оглед на лизинговия актив от представители на лизингодателя в присъствие на лизингополучателя, като били констатирани недостатъци по вещта: светещи сервизни лампи по таблото, драскотини, счупено огледало, скъсана шофьорска седалка. На същата дата на лизингополучателя била връчена покана – уведомление, с която му се давал едномесечен срок да отстрани щетите по автомобила и да представи доказателства за това на собственика. В дадения срок, лизингополучателят не отстранил констатираните неизправности, предвид което договорът бил развален поради неизпълнение на 02.06.2020 г.

На 19.06.2020 г. лизинговият актив бил иззет от владението на лизингополучателя, като към така посочената дата не били платени и вноса от № 16 по погасителния план, с падеж 19.02.2020 г., до вноса № 20 по погасителния план, с падеж 19.06.2020 г.

Страните не спорят относно характера на възникналото между страните правоотношение по договор за лизинг.

По делото е изслушана специализирана счетоводна експертиза, чието заключение, настоящият състав кредитира като обективно и компетентно. Експертизата потвърждава изложените по-горе обстоятелства по спора. Размерът на непогасената договорна възнаградителна лихва съгласно договора и погасителния план за периода от 19.02.2020 г. до 19.06.2020 г. е определен от експерта на 1539.44 лева. Съобразно заключението, за същия период размерът на дължимата главница е в размер на 179.78 лв. Размерът на дължимата непогасена неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, съгласно чл. 15.5 от ОУ се определя в размер на последните три лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяване на договора, като вещото лице по неоспорената счетоводна експертиза е изчислило неустойката в размер на сумата 1032.12 лв.

Както се посочи, годишният лихвен процент по договора за лизинг е фиксиран на 41.16 %, така както е записано и в самия договор.

Въз основа на обсъдените доказателства въззивният съд достига до следните правни изводи:

Разпоредбата на чл. 342, ал. 2 ТЗ предвижда, че с договора за финансов лизинг (ДФЛ) лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. Разпоредбата в ал. 3 предоставя възможност на лизингополучателя да придобие вещта по време на договора или след изтичане на срока му. Предвид посочените правни норми, разпоредбата на чл. 344 ТЗ, съгласно която лизингодателят има задълженията на наемодател по чл. 230 ЗЗД, и препращащата норма на чл. 347, ал. 2 ТЗ, основните задължения на лизингодателя по договора за финансов лизинг са следните: 1. Да придобие вещта - предмет на договора за лизинг от трето лице при условия, определени от лизингополучателя; 2. Да предаде лизинговия обект за ползване на лизингополучателя и да му предостави свободното ползване в рамките на срока на договора; 3. Да прехвърли на лизингополучателя собствеността на лизинговата вещ в уговорения срок. По своята същност финансовият лизинг представлява специфична финансова операция за предоставяне на кредит във

веществена форма по избор на лизингополучателя. Задълженията на лизингополучателя са предвидени в разпоредбата на чл. 345 ТЗ: 1. Има задълженията на наемател съгласно чл. 232 и чл. 233, ал. 2 ЗЗД, а именно да си служи с вещта за определеното в договора ползване, а при липса на такова - съгласно предназначението ѝ, (чл. 232 ЗЗД), да плаща лизинговата цена и разходите, свързани с ползването на вещта (чл. 232, ал. 2 ЗЗД), да съобщава незабавно на лизингодателя за повредите и посегателствата, извършени върху наетата вещ (чл. 233, ал. 2 от ЗЗД). Видно от Протокол от 26.05.2020 г. Е.К. е нарушил правилото да пази лизинговата вещ от повреди, които той и не е отстранил в срока даден му от лизингодателя. Поради неизпълнение и на основно задължение на лизингополучателя да заплаща редовно лизинговата цена, което в казуса е безспорно, договорът е прекратен едностранно от страна на лизингодателя. С развалянето му за лизингополучателя не отпада задължението за плащане на предхождащите развалянето лизингови вноски, както и не се дължи връщането им в случай, че същите са били платени до този момент. В случая, лизингодателя е упражнил именно потестативното си право да развали договора поради сбъждане на едно от условията за това съгласно чл. 13.5.VIII, вр. чл. 8.3 от Общите условия към договора за лизинг, считано от изтичане на седемдневния срок от получаване от ответника на уведомлението за прекратяване на договора за лизинг.

От изслушаното и неоспорено заключение на вещното лице по ССЕ се установява, че действително е налице неизпълнение на задължението по договора за заплащане на вноските по погасителен план. Лизингополучателят не е заплатил вноските по процесния погасителен план с падежи от 19.02.2020 г. до 19.06.2020 г. Горното осъществява основанието по т. 13.5, първа хипотеза от ОУ за разваляне на договора.

Съобразно заключението, размерът на непогасената възнаградителна лихва по договора за периода от 19.02.2020 г. до 19.06.2020 г. възлиза на 1539.44 лв. Не са ангажирани доказателства от ответника (сега въззивник) за погасяване на това вземане.

Не се спори, че посочената крайна дата 19.06.2020 г. е датата на прекратяване на договора за лизинг. Прекратяването се приравнява на разваляне, тъй като е упражнено едностранно от лизингодателя по вина на лизингополучателя, при наличие на предпоставките на чл. 13.5 от ОУ.

Според настоящият въззивен състав процесното правоотношение се регулира от разпоредбите на ЗПК поради качеството на лизингополучателя на потребител по смисъла на §. 13, т. 1 от ДР на закона, така и поради естеството и предмета на договора. Това произтича от спецификите на договора за финансов лизинг, с който се осъществява инвестиционно кредитиране на лизингополучателя. За срока на договора последният ползва паричния ресурс на лизингодателя, т. е. в месечната вноска се включва и част от стойността на вещта, предмет на лизинга. Налице са и условията по чл. 3, ал. 3 от ЗПК, поради което към договора приложение намират разпоредбите на закона. Съгласно чл. 24 ЗПК, приложими към тези правоотношения са и нормите на ЗЗП, съответно разпоредбата на чл. 7, ал. 3 ГПК, съгласно която съдът служебно следи за наличие на неравноправни клаузи в потребителски договор. Предявените претенции както за договорна лихва, така и за неустойка, предмет на въззивното производство, са посочени в договора и приложимите ОУ на лизингодателя. Същите не са променени по време на действие на договора.

Вознаградителната (договорна) лихва представлява компонент от ГПР, уговорена е във фиксиран размер от 41.16 % в договора за лизинг. Очевидно е от погасителния план, че същата представлява съществен елемент от погасителната вноска. Съгласно т. 9 от договора за лизинг, ГПР съставлява 49.88 % като се формира от договорната

лихва. Съгласно относимата разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. В упражняване на служебното си правомощие и поради възраженията на ответника, съдът констатира, че при уговаряне клаузата за възнаградителна лихва страните са се отклонили от императивната разпоредба, уреждаща защита на потребителя. При фиксиран фиксиран лихвен процент от 41.16 %, за един и същ период, от 19.02.2020 г. до 19.06.2020 г., главницата е в размер на 179.78 лв., а възнаградителната лихва е размер на 1539.44 лв., очевидно е налице нарушение на приложимата норма на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Въз основа на изложеното съдът намира, че е налице основание за нищожност на уговорения годишен процент на разходите, в частност на възнаградителната лихва като негова единствена компонента. Разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК ограничава ГПР до петкратния размер на законната лихва (или 50 %). Поради това, възражението на ответника за нищожност на клаузата от договора за възнаградителната лихва, поддържано и с въззивната жалба, се явява основателно. В частта, с която предявеният иск е уважен за сумата 1539.44 лв. представляваща незаплатена възнаградителна лихва по процесния лизингов договор за периода от 19.02.2020 г. до 19.06.2020 г., решението на районния съд следва да се отмени, като искът по отношение на възнаградителната (договорна) лихва бъде отхвърлен.

По отношение на претендираната неустойка за предсрочно прекратяване на договора за финансов лизинг по вина на лизингополучателя, настоящият въззивен състав счита следното:

Договорът е прекратен поради наличие на неизпълнение на задължението да поддържа лизинговия актив в добро техническо и експлоатационно състояние, както и забавяне плащането на лизингова вноска с повече от 5 дни чл. 13.5.VIII, вр. чл. 8.3 и чл. 13.5.I от ОУ. Както се посочи, лизингополучателят – ответник не е изплатил вноските по процесния погасителен план с падежи от 19.02.2020 г. до 19.06.2020 г. и не е отстранил констатираните повреди в указания от лизингодателя срок. Съгласно чл. 15.5 от ОУ, при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, последният дължи неустойка в размер на три лизингови вноски – същата се изчислява въз основа на последните три падежирали лизингови вноски преди прекратяването. В случая не е спорно, че прекратяването на договора е настъпило, считано занапред от 19.06.2020 г. Към този момент, според счетоводната експертиза неустойката по чл. 15.5 от ОУ е в размер на 1032.12 лв. – за периода от 19.02.2020 г. до 19.06.2020 г. В тази връзка въззивният съд констатира, че с решението си районният съд е уважил претенцията за неустойка именно за този размер и период, при което в тази част решението следва да бъде потвърдено.

Възражението за нищожност на клаузата на т. 15.5 от ОУ, предвиждаща неустойка за прекратяване на договора, като неравноправна и нищожна, съдът намира за неоснователно. В жалбата си въззивникът визира противоречие с разпоредбата на чл. 143, т. 5 ЗПК, съответно неравноправност на клауза, която не е индивидуално договорена, а представлява част от съдържанието на Общите условия на лизингодателя. Съгласно цитираната разпоредба от ЗПК, неравноправна е клауза, която задължава потребителя при неизпълнение на негови задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка, като съгласно чл. 145 ЗПК, неравноправността се преценява към момента на сключване на договора при вземане предвид видът на стоката или услугата – предмет на договора, всички обстоятелства

свързани с неговото сключване, както и всички останали клаузи на договора или друг договор, от който той зависи, а според чл. 146 ЗЗП, неравноправните клаузи в договора са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Определената изцяло от търговеца методика на изчисляване на неустойки в размер, многократно завишен спрямо обезщетението, дължимо за евентуално предвидими от забавата вреди, е в разрез с принципа на добросъвестност и води до наличие на клаузи, създаващи значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя на услуга, като потребителят е задължен да заплати необосновано висока неустойка. Съдът следва да отговори дали е налице такова несъответствие в уговорената неустойка при предсрочно прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, при това дали същото е обусловено от положението на потребител на страна в правоотношението. Съгласно т. 15.5 от ОУ, неустойката е изрично посочена – три лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяването.

Настоящият въззивен състав не споделя изложеното в жалбата, че длъжникът няма вина за разваляне на договора. От приетият като доказателство по делото Констативен протокол за оглед на лизинговия актив от 26.05.2020 г. се установява, че при извършен оглед на автомобила от представители на лизингодателя в присъствие на лизингополучателя, са били констатирани недостатъци по вещта: светещи сервизни лампи по таблото, драскотини, счупено огледало, скъсана шофьорска седалка. На същата дата на лизингополучателя била връчена поканата – уведомление, с която му се давал едноседмичен срок да отстрани щетите по автомобила и да представи доказателства за това на собственика. Според настоящият въззивен състав възраженията на ответника, че констатираните с процесния протокол недостатъци по вещта възникват в резултат на обикновеното употребление на същата са неоснователни, тъй като не може да се приеме, че счупване на огледало и скъсана седалка, са част от обикновена употреба. Действително при последващо съставен двустранен протокол за оглед от 19.06.20 г. установените недостатъци, не са констатирани повторно, но самият оглед е извършен след като е изтекъл едноседмичния срок за отстрани щетите по автомобила и без да са представени доказателства за това от лизингополучателя на собственика. Видно от съдържанието на поканата – уведомление Е.К. е бил предупреден, че ако не отстрани посочените в протокола технически неизправности и не представи доказателства за това в дадения му срок Лизингодателя ще прекрати договора. По делото липсват доказателства в дадения срок, лизингополучателят да е отстранил констатираните неизправности.

Предвид изложеното въззивният съд приема, че в случая е налице разваляне на договора по вина на длъжника. Налице е уговорка в Общите условия на лизингодателя за заплащане на неустойка поради разваляне на договора в чл. 15.5, поради което съдът я квалифицира като компенсаторна неустойка (вместо оставащото изпълнение). Налице са материалните предпоставки за присъждане на неустойка в размер на три лизингови падежирали вноски – разваляне на договора и изрична договорна клауза, която предвижда обезщетение на лизингодателя на това основание.

Съдът дължи произнасяне по възражението за нищожност на неустойката като неравноправна, нарушаваща добрите нрави, на осн. чл. 143, т. 5 ЗЗП и вр. чл. 26, ал. 1 ЗЗД. Налице е изрично възражение на ответника, а от друга страна както съгласно чл. 7, ал. 3 ГПК, така и въз основа на ТР № 1/2010 г., т. 3 на ОСТК на ВКС, съдът дължи служебно преценка относно недействителността на неустоечната клауза с добрите нрави, т. е. при надхвърляне на присъщите и функции.

Установената в нормата на чл. 9 ЗЗД свобода на договаряне и отсъствието на

императивни законови правила, регулиращи начините на определяне неустойката и нейните граници, както и въведения в гражданските и търговски правоотношения принцип за справедливост, позволява да се приеме, както изрично е посочено и задължителна практика на ВКС, че съответствието на уговорена неустойка с установените в обществото предели на нравствена допустимост се преценява във всеки конкретен случай към датата на сключване на договора. Разпоредбата на чл. 26, предл. трето ЗЗД намира приложение и при търговските сделки. В цитираната норма не е дефинирано понятието „добри нрави“, но тъй като законодателят е предал правно значение на нарушаването им, приравнявайки го по последици с нарушение на закона, вложеният в това понятие смисъл следва да се тълкува. Касае се за правила и норми, които бранят правила, принципи, права и ценности - общи за всички правни субекти и тяхното зачитане е в интерес на обществените отношения като цяло, не само на някоя от договарящите страни. Такива са принципите на справедливост, на добросъвестност в гражданските и търговските взаимоотношения, както и на предотвратяване несправедливо облагодетелстване, намерили израз в отделни правни норми. В тази връзка, въпросът за накърняване на добрите нрави по отношение на уговорена неустойка следва да бъде решен чрез комплексна преценка не само на съдържанието на договорната клауза, но при отчитане на други фактори. Съгласно задължителната практика на ВКС, обективирана в Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. дело № 1/2009 г. на ВКС, ОСТК, т. 3, преценката за нищожност на клауза за неустойка в търговските договори (договорът за лизинг е абсолютна търг. сделка съгл. чл. 1, т. 15 ТЗ) поради накърняване на добрите нрави се извършва въз основа на различни критерии, например: естеството на задълженията на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способи – поръчителство, залог, ипотека и др.; вид на уговорената неустойка (компенсаторна или мораторна) и вида на неизпълнение на задължението съществено или за незначителна негова част; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди и др. В казуса, размерът е ограничен до три лизингови вноски с настъпил падеж. Съдът не би могъл да осъзмери вредата за кредитора - лизингодател с друго освен с плащането, което би получил от лизингополучателя до края на срока на договора, вкл. при евентуално придобиване на лизинговата вещ. Договорът е развален в началото на действието му - през м. 06.2020 г. при оставащи неплатени повече от 50 вноски. Същевременно, вещта е върната на лизингодателя, който свободно може да я отдаде отново за ползване на трето лице (или продаде на трето лице) като извлече полза от това.

Съдът съобразява съществуваща ръководна съдебна практика по реда на чл. 290 ГПК, обективирана в тълкувателната част на Решение № 193/9.05.2016 г. по т.д. № 2659 по описа на ВКС, ТК, I т.о. за 2014 г., съгласно която уговорката за неустойка при предсрочно прекратяване (разваляне) на договор за финансов лизинг от лизингодателя по вина на лизингополучателя, определена в размер на непогасената част от лизинговата цена, е нищожна, поради противоречие с добрите нрави, тъй като излиза извън присъщите функции на неустойката. Това е така, защото лизингодателят по вече разваления договор получава имуществена облага от насрещната страна, в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше развален, но без да предоставя ползването на собствената му вещ, което води до неговото неоснователно обогатяване и нарушава принципа за справедливост.

Но конкретния случай е различен. Договорната отговорност на

лизингополучателя е ограничена до трикратния размер на лизинговата вноска при оставащи още 48 месечни вноски. От заключението се установява, че сборът от три падежирали главници възлиза на 1032.12 лв. Неустойката обезпечава изпълнението, но в случая се проявява нейната обезщетителна и санкционна функция, която страните са ограничили до трикратния размер на вноската. Същата има за предназначение да обезщети лизингодателя за вредите от предсрочното прекратяване на договора по вина на лизингополучателя. Съдът намира, че уговорката не разкрива белези на неравноправна клауза по смисъла на чл. 143, т. 5 вр. с чл. 146 ЗЗП, не е налице и нарушаване добрите нрави, в съгласие с договорната свобода, поради което претенцията е основателна. Размерът е съобразен с изричната воля на страните и ограничен до трикратната погасителна вноска по договора.

Като е достигнал до аналогични правни изводи, РС е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено в частта за присъдената неустойка.

При изхода от спора, решението на районния съд следва да бъде отменено и в частта за присъдените разноски на дружеството ищец направени в първоинстанционното исково и заповедно производства за сумата над 235.67 лв. до присъдените от районен съд 496.85 лв., съразмерно уважената част от предявените искове. Решението на районния съд следва да бъде отменено и в частта за присъдените разноски на въззивника – ответник като въззиваемото дружество следва да бъде осъдено да му заплати сумата от 396.50 лв. направени разноски в първоинстанционното производство съразмерно с отхвърлената част от предявените искове.

За настоящата въззивна инстанция, на въззиваемото дружество следва да се присъдят съдебни разноски (300 лв. юрисконсултско възнаграждение) по съразмерност в размер на 123 лв.

На следва да се присъдят съдебни разноски, по съразмерност в размер на 33.40 лв.

Водим от изложеното, окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260144 от 04.08.2021 г. постановено по гр. дело № 181 по описа на Районен съд Радомир за 2021 г., в частта, с която съдът приема за установено в отношенията между страните, че Е. Д. К., с ЕГН: *****, с адрес: **** дължи на „Мого България“ ООД, с ЕИК: 204009205, със седалище и адрес на управление: ****, сумата от 1539.44 лв. (хиляда петстотин тридесет и девет лева и четиридесет и четири стотинки) – незаплатена договорна лихва по лизингови вноски, включена в анюитетни вноски с падеж от 19.02.2020 г. до 19.06.2020 г. по договор за финансов лизинг № лизинг № **** от 19.10.2018 г., както и в частта за разноските като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Мого България“ ООД, с ЕИК: 204009205, със седалище и адрес на управление: **** срещу Е. Д. К., с ЕГН: *****, с адрес: **** иск с правно основание чл. 124, ал. 1, вр. чл. 342 и сл. от ТЗ вр. чл. 86 ЗДД за установяване, че ответникът дължи на ищеца сумата 1539.44 лв. (хиляда петстотин тридесет и девет лева и четиридесет и четири стотинки) – незаплатена договорна лихва по лизингови вноски, включена в анюитетни вноски с падеж от 19.02.2020 г. до

19.06.2020 г. по договор за финансов лизинг № лизинг № **** от 19.10.2018 г., за което вземане е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 818 по описа на РС Радомир за 2020 г., КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА Е. Д. К., с ЕГН: *****, с адрес: **** да заплати на „Мого България“ ООД, с ЕИК: 204009205, със седалище и адрес на управление: ****, сумата 123 лв., представляваща съдебни разноси по съразмерност за въззивна инстанция, както и сумата от 235.67 лв. направени в първоинстанционното исково и заповедно производство.

ОСЪЖДА „Мого България“ ООД, с ЕИК: 204009205, със седалище и адрес на управление: ****, да заплати на Е. Д. К., с ЕГН: *****, с адрес: **** сумата 33.40 лв., представляваща съдебни разноси по съразмерност за въззивна инстанция, както и сумата от 396.50 лв. направени разноси в първоинстанционното производство.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260144 от 04.08.2021 г. постановено по гр. дело № 181 по описа на Районен съд Радомир за 2021 г. в останалата му обжалвана част.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____